

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/28/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114227668
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5114227668.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: GEMIK, s.r.o., so sídlom Smreková 3091/4, Žilina, IČO: 36 440 451, zastúpeného JUDr. Petrom Váchanom, advokátom, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému 1/ FINAL - CD spol. s r. o., so sídlom Škultétyho 437/18, Partizánske, IČO: 31 432 484, zastúpenému Advokátska kancelária Andrea Havelkova, s.r.o., so sídlom D. Dlabača 2748/28, Žilina, IČO: 36 854 956; žalovanému : 2/ AUTO NITRA, spol. s r.o., so sídlom Hlohovecká 9, Nitra, IČO: 31 423 019, zastúpenému JUDr. Karolom Spišákom, advokátom, so sídlom Tuhovská 1, Bratislava, ICO: 30 795 541, o zaplatenie 2.988,86 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 31Cb/93/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. mája 2018, č. k. 26Cob/82/2017-252, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu odmieta.

Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo 16.02.2017, č. k. 31Cb/93/2015-219, žalobu žalobcu zamietol a zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

S poukazom na § 373, 409 ods. 1, § 437 ods. 3 a 440 ods. 2 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že v tomto konaní sa žalobca domáha nahradenia škody od žalovaných 1/ a 2/, pretože v dôsledku so zle vybavenou reklamáciou žalovaného v 2. rade mu vznikla škoda z obstarania ceny za 4ks vstrekočov paliva, z dvoch splátok spotrebného úveru za dobu, počas ktorej žalobca nemohol využívať motorové vozidlo a za cenu dvoch kanistrov na naftu, ktoré musel kúpiť a prevziať si naftu z pokazeného auta.

Okresný súd mal z vykonaného dokazovania z nesporných tvrdení za preukázané, že žalobcove vozidlo sa stalo nepojazdným v dôsledku poruchy na vstrekovačoch, pričom bolo odvezené do najbližšieho autorizovaného servisu - k žalovanému 2/, kde boli podľa názoru súdu uplatnené vady predmetného vozidla, bez ohľadu na namietanú formu uplatnenia vád. U žalovaného 2/ bola objednaná diagnostika vozidla a tento bol v zmluvnom vzťahu na základe objednávky žalobcu, s predpokladom záručnej opravy, o ktorom predpoddade vedeli žalobca a žalovaný 2/. Súd prvej inštancie mal za preukázané včasné uplatnenie vád u žalovaného 1/ prostredníctvom žalovaného 2/ bez ohľadu na skutočnosť, že žalovaný 1/ sa o reklamáciu fakticky podľa jeho tvrdení nedozvedel. Podľa názoru okresného súdu na zodpovednosť žalovaného 1/ a 2/ dopadá ust. § 375, resp. 373 Obchodného zákonníka.

Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu strany žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka p. M. k skutočnosti, či mohla motorová nafta pod vplyvom poveternostných podmienok a času vo vozidle degradovať, pretože aj keby takú časovo podmienenú skutočnosť potvrdila, uvedeným by nebola bez pochyb (a hlavne bez odborného zamerania svedka) vyvrátená možnosť, že uvedená degradácia mohla spôsobiť poruchu všetkých vstrekovačov, alebo naopak uvedená možnosť potvrdená. Uvedený dôvod je prednostným dôvodom, pre ktorý súd žalobe nevyhovел. Nevhodnosť nafty je podľa názoru okresného súdu úzko spojená s dôsledkami, ktoré môže spôsobiť. Ak nevhodná nafta (tak ako na nevhodnosť poukazuje obsah záručných podmienok), hoci aj parametrovo nevykazujúca súlad s normami STN nespôsobí akýkoľvek poznateľný následok poruchy vozidla, nemôže ísť o dôvod odmietnutia reklamácie. Protokoly o vlastnostiach PHM žalobcovho dodávateľa nafty (v Žiline), spoločnosti EUROFINS BEL/NOVAMANN s.r.o., podľa názoru okresného súdu dokazujú, že minimálne v dňoch 28.10.2013 a 15.11.2013 bola nafta u uvedeného dodávateľa v súlade s STN. Podľa názoru prvoinštančného súdu v dôkaznej situácii, kedy vstrekovače viacej neexistovali (konaním žalobcu sa stali nedosiahnuteľnými) a predmetné zvyšky nafty v kanistroch žalobcu z motorového vozidla žalobcu (tiež pod vplyvom konania žalobcu) viac nemožno podrobiť nezávislému posudzovaniu, nebolo možné bez pochyb inak ustáliť opodstatnenosť dôvodu pre odmietnutie garančnej opravy žalovaným 2/ ako znaleckým, resp. odborným posúdením, či hodnoty namerané spoločnosťou AGÁT DIESEL, resp. PETROLAB, mohli spôsobiť poruchu na motore, alebo nie. Uvedené bolo podľa názoru okresného súdu na žalobcov a prostriedkoch jeho procesného útoku, ktorý pôvodne navrhuje úc vykonanie dokazovania súkromným znaleckým posudkom, od uvedeného návrhu ustúpil napriek skutočnosti, že prostredníctvom právneho zástupcu vyslovil, že uvedené namerané hodnoty zloženia nafty nemohli spôsobiť taký následok v poruche vstrekovačov. Súd prvej inštancie v rámci voľného hodnotenia dôkazov prihliadol na rozbor spoločnosti PETROLAB, z ktorého vyplynulo, že motorová nafta nespĺňala normy STN, teda nešlo o nezávadné PHM. Tieto pohonné hmoty spôsobili poruchu vstrekovačov, pričom na základe uvedeného bol žalovaný 2/ oprávnený odmietnuť garančnú opravu. Preto žalobca podľa názoru okresného súdu nepreukázal porušenie zmluvnej právnej povinnosti (bezplatne odstrániť poruchu v záručnej dobe) žalovaným 1/, resp. žalovaným 2/, ako predpoklad zodpovednosti za škodu vo vzťahu k žiadanej škode spočívajúcej v zakúpení 4ks vstrekovačov žalobcom a výdavku na opravu vozidla u žalovaného 2/.

Pokiaľ ide o žiadanú náhradu škody spočívajúcu v dvoch splátkach, ktoré žiadal žalobca nahradiť v dôsledku nemožnosti po dobu dvoch mesiacov používať predmetné vozidlo, okresný súd uviedol, že predpokladom pre náhradu škody (protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť) v tomto prípade chýba vznik samotnej škody a príčinná súvislosť medzi domnelým porušením povinnosti žalovaných a potrebou vynaložiť splátky na splácanie úveru. Vozidlo bolo zakúpené a financované úverom.

Obdobne pre závery o neexistencii zodpovednosti žalovaného 1/ či 2/ je žiadaná náhrada, spočívajúca v potrebe zakúpiť 2ks kanistrov pre odčerpanie zostatkovej nafty z vozidla. Predmetné kanistre boli zakúpené žalobcom a zostali vo vlastníctve žalobcu, preto žiadna škoda nevznikla.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 C. s. p. tak, že súd priznal nárok na náhradu trov konania úspešným žalovaným 1/ a 2/ každému v celom rozsahu, ktoré trovy konania nahradí neúspešný žalobca.

Na odvolanie žalobcu; Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo 18.05.2018, č.

k. 26Cob/82/2017-252, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolací súd sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Vzhľadom na dôvody odvolania považoval odvolací súd za potrebné na doplnenie uviesť, že hoci žalobca v odvolaní poukazuje na odvolacie dôvody vymedzené v § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C. s. p., z obsahu odvolania vyplýva, že tento reálne namieta len odvolací dôvod vyplývajúci z § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p., keď v ďalšej časti odvolania žalobca poukazuje na pochybenie žalovaného 2/ pri odstraňovaní vzniknutých väd. V tomto smere odvolací súd zdôraznil, že žalobca v podanom odvolaní postavil celú jeho konštrukciu nadomnienkach, keď spochybňoval spôsob, ako mohli byť vzorky nafty z auta odobraté. Naopak žalovaný 2/ preukázal - výpoveďou svedka E., že sa tak stalo za štandardných podmienok, keď vzorka nafty bola odobratá do čistej a suchej plastovej fľaše, pričom nafta bola pred odberom premiešaná a navyše z výpovede svedka vyplynulo, že on osobne žalobcu o dátume odberu vzorky informoval. Napokon protokoly o odbere vzoriek nafty zo dňa 16.12.2013 a 15.01.2014 podpísali viacerí pracovníci žalovaného 2/, bolo preto na žalobcovi, aby navrhol ich prípadné vypočutie k podmienkam za akých k odberu vzoriek došlo, čo však neurobil.

Odvolací súd ďalej zdôraznil, že súd prvej inštancie žalobcu na poslednom pojednávaní dňa 16.02.2017 poučil v zmysle § 154 C. s. p. na predloženie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania - skutočnosti, ktorú považoval za spornú, t. j. či nafta v uvedenej kvalite podľa skúšobného ústavu vylučuje možný následok nefunkčnosti vstrekačov, na čo žalobca žiadnym spôsobom nereagoval. Bolo teda na žalobcovi, aby preukázal, že hoci použil nevhodné palivo, jeho použitie nie je v priamej príčinnej súvislosti s poruchou vstrekačov. Keďže žalobca nepreukázal porušenie povinnosti žalovaného 1/ a 2/, nemohlo dôjsť ich konaním k vzniku škody na strane žalobcu, za ktorú by zodpovedali.

Odvolací súd dodal, že žalobca navrhol vypočuť svedkyňu Ing. M., vedúcu skúšobne PETROLAB, s.r.o. k prípadnej degradácii kvality nafty v dôsledku vonkajších poveternostných vplyvov, k čomu však žalobca žiadne skutkové tvrdenie nevzniesol, pričom je potrebné dodať, že pri neznalosti poveternostných podmienok, neexistencii ďalšej vzorky nafty, by bola prípadná svedecká výpoveď navrhutej svedkyne len v hypotetickej rovine, čo je pre účely dokazovania v tomto konaní nepostačujúce.

Na základe uvedených záverov odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny a podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) ho potvrdil. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 C. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým sa domáha zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že si žalobca uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca podané dovolanie dôvodil podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 C. s. p. Okrem zopakovania skutkového stavu sporu žalobca zdôraznil, že základným dôvodom pre vznik sporu bola od počiatku tá skutočnosť, že žalovaný 2/ bez vedomia a súhlasu žalobcu odobral z jeho motorového vozidla naftu. Práve nezákonnosť získaného dôkazu, a to vzorky nafty, je podľa žalobcu rozhodujúca pre spravodlivé rozhodnutie sporu, nakoľko takýto postup spôsobil nemožnosť akejkoľvek obrany žalobcu a navyše vyvoláva dôvodné pochybnosti o jej pôvode. Vzhľadom na protiprávny odber nafty, žalobca nemal možnosť ako „slabšia strana“ reagovať a chrániť svoje oprávnené záujmy, a preto nemôže byť takéto konanie žalovaného 2/ vykladané v neprospech žalobcu. Práve takýmto úkonom žalovaný 2/ fakticky znemožnil žalobcovi brániť sa v konaní a preukázať, že motorová nafta pochádzala z jeho vozidla, prípadne túto vzorku podrobiť analýze tak, ako to urobil žalovaný 2/. Nakoľko konajúce súdy svoje rozhodnutia opierajú o výsledok odborných analýz odobratej nafty, nie je možné podľa žalobcu overiť hodnovernosť výsledkov analýz motorovej nafty. Preto podľa dovolateľa nie je prípustné, aby súd bral do úvahy nezákonne získaný dôkaz protistrany a snažil sa takýto dôkaz „legalizovať“ výpoveďou svedka, ktorý preukázateľne uvádzal nepravdivé tvrdenia. Takýmto postupom podľa žalobcu došlo k porušeniu

jeho práva na spravodlivý proces.

Dovolaateľ zároveň zdôraznil, že nemá vedomosť o existencii sporu, resp. rozhodnutia, predmetom ktorého by bolo posúdenie prípustnosti dôkazu, získaného v rozpore s právnymi predpismi, žalobca tak poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.10.1998, sp. zn. 21Cdo/1009/98, publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk CR č. 7/1999 pod R39/99. Konajúce súdy z tohto dôvodu podľa názoru žalobcu nesprávne právne posúdili spor v tom zmysle, že žalobca neporušil žiadnu povinnosť, ktorá by odôvodňovala odmietnutie vykonania záručnej opravy.

Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že tvrdenia žalobcu sú právne, ako aj skutkovo nesprávne. Dodal, že žalobca nie je v spore „slabšou stranou“ a odber nafty bol vykonaný s jeho súhlasom a vedomím, avšak zvyšnú naftu odovzdal jej dodávateľovi. Takto si podľa žalovaného 1/ sám žalobca zmaril možnosť úspešného procesného útoku a zmaril svoju šancu na úspech. K námietke nesprávneho právneho posúdenia žalovaný 1 / dodal, že k otázke nezákonného dôkazu, resp. nezákonne získaného dôkazu existuje rozhodovacia prax všeobecných súdov SR a táto je priamo riešená aj v Civilnom sporovom poriadku. Napokon žalovaný 1/ má za to, že v tomto spore nebol použitý žiaden nezákonný dôkaz, či dokaz získaný nezákonne, ktorý by bol použitý ako podklad rozhodnutí konajúcich súdov. Vzhľadom na uvedené, navrhuje žalovaný 1/ dovolanie žalobcu zamietnuť ako nedôvodné a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu poukázal na to, že dňa 16.12.2013 telefonicky žalobcu upovedomil o odobratí vzorky nafty za účelom jej analýzy a tiež žalobcu prizval k odobratiu tejto vzorky. Žalobca sa mal vyjadriť tak, že odobratia vzorky sa zúčastniť nestíha, avšak s jej odobratím súhlasí, čo je potvrdené aj na protokole k odberu vzorky nafty. Žalovaný 2/ má za to, že v dôsledku konania žalobcu sa stali kľúčové dôkazné prostriedky v tomto spore nedosiahnuteľnými. Dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu, ktoré nebolo unesené, z ktorého dôvodu nebolo možné podanej žalobe vyhovieť. Ďalej žalovaný 2/ uviedol, že žalobca nedostatočne vymedzil svoj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 C. s. p., v ktorej časti je navyše dovolanie neprípustné pre nízku hodnotu sporu. Vzhľadom na uvedené, žalovaný 2/ navrhuje dovolanie žalobcu odmietnuť, prípadne zamietnuť ako nedôvodné a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu -ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

Zároveň v zmysle § 440 C. s. p. platí, že dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Je pritom významné, aký dovolací dôvod vo svojom dovolaní uplatnila strana sporu a ako ho vymedzila.

Žalobca vo včas podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. (konkrétne v existencii vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.) a dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci, v zmysle ktorého má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p.), čím vymedzil pre dovolací súd záväzný rozsah na uskutočnenie dovolacieho prieskumu.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t. j. postupom priechiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú.

K námietke žalobcu odôvodnenej podľa § 420 písm. f/ C. s. p., že konajúce súdy rozhodli na základe nezákonne získaného dôkazu, resp. dôkazu získaného v rozpore so zákonom, do volací súd uvádza, že súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nesmie zohľadniť skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom s výnimkou situácie predvídanej čl. 16 ods. 2 C. s. p. Nielen v oblasti dokazovania,

ale v celom procesnom postupe súdu sa tak prejavuje princíp legality (zákonosti). Primárne preto platí, že nezákonné dôkazy, resp. dôkazy získané v rozpore s objektívnym právom sa považujú za právne neúčinné. Princíp legality však nie je ponímaný absolútne a vo výnimočných prípadoch je ústavne ospravedliteľný aj postup mimo jeho rámca, ktorý má svoj základ v tzv. teste proporcionality vzájomne kolidujúcich ústavných práv.

Uvedené platí aj v prípade, ak by dôkazom bola odborná analýza, či posudok, ktorý sám o sebe nie je získaným v rozpore so zákonom, avšak podkladom pre jeho vypracovanie by bol iný nezákonne získaný dôkaz. Takáto odborná analýza, či posudok by tak bol dôkazom odvodeným od prvotného dôkazu, preto aj jeho závery z hľadiska posúdenia ich pravdivosti a zákonosti, budú závisieť od vstupných podkladov, ktoré spracovateľ posudku pri formovaní svojho úsudku použil. Inými slovami z nepravdivých podkladov pre posudok nemôže vzniknúť pravdivý záver; z neúplných podkladov nemožno vyvodit' istý záver a z podkladov získaných nezákonne nemôže byť sformulovaný právne účinný záver (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018, sp. zn. 5Cdo/100/2017).

Dovolaateľ má za to, že konajúce súdy svoje rozhodnutia opierajú o výsledok odborných analýz nafty, ktorá bola odobratá protiprávne. Preto nie je možné podľa žalobcu overiť hodnovernosť výsledkov analýz motorovej nafty. Je totiž neprípustné, aby súd bral do úvahy nezákonne získaný dôkaz protistrany a takýto dôkaz „legalizoval“ výpoveďou svedka, čím podľa názoru dovolateľa došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Dovolací súd z obsahu spisu zisťuje, že žalobcom označovaná protiprávnosť získania dôkazu - vzorky nafty z jeho motorového vozidla, spočíva v jej odobratí bez prítomnosti žalobcu. Samotná skutočnosť, že žalobca nebol osobne prítomný pri odobratí vzorky nafty, nie je však postačujúca na prijatie záveru, podľa ktorého by bol takýto dôkaz získaný protiprávne, resp. v rozpore s objektívnym právom. Konanie žalovaného, ktorým došlo k odobratiu nafty bez prítomnosti žalobcu nenesie známky protiprávnosti a žalobca žiadnym spôsobom nedoložil, z akého dôvodu by mal byť takto predložený dôkaz nezákonný, keďže mal byť získaný protiprávne. Predloženie odbornej analýzy na základe odobratej nafty, je aktom procesnej obrany žalovanej strany a hodnovernosť takto predloženého dôkazu skúma konajúci súd pri vykonávaní dokazovania.

Dovolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že dôsledkom rozhodnutia súdu prijatého aj na podklade nezákonne získaného dôkazu (čo však nie je možné konštatovať v prejednávanej spore), by bola nesprávnosť, prípadne neúplnosť skutkových záverov (keďže súd nemal prihliadať na skutočnosť takýmto dôkazom preukázané), ktorá by sa v konečnom dôsledku prejavila ako nesprávnosť rozhodnutia vo veci. Táto nesprávnosť by ale nemala žiaden vplyv na realizáciu procesných oprávnení strany sporu, t. j. na právo vykonávať procesné úkony, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, byť predvolaný na súdne pojednávanie atď. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie v zmysle uvedeného prebiehal v zmysle právnej úpravy? Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

Najvyšší súd SR zároveň zdôrazňuje, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov, či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a ICdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Am podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd dáva do pozornosti, že podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je do volacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

V rozhodovanej veci napadol dovolaním žalobca, ktorý nie je tzv. „slabšou stranou v spore“ rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v celkovej výške 2.988,86 eur (na uplatnené príslušenstvo sa neprihliada). Ku dňu podania žaloby na súd prvej inštancie dňa 19.08.2014 predstavovala výška minimálnej mzdy sumu 352,- eur (viď § 1 písm. a/ nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z. z.). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 422 ods. 1 C. s. p., musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 3.520,- eur, čo však nie je splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesné prípustné.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného 1/ a 2/, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.